

ROZDZIAŁ 23: OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE ADAMA

Trzy wielkie błogosławieństwa stanowiące Boży cel stworzenia zostałyby urzeczywistnione, gdyby w ześrodkowaniu na Bogu Adam i Ewa osiągnęli dojrzałość, stali się mężem i żoną, dali życie dobrym dzieciom i zapanowali nad światem natury. Jednak w wyniku Upadku błogosławieństwa te nie zostały zrealizowane. Aby je osiągnąć musimy przejść drogę odwrotną do tej, która nas ich pozbawiła. Najpierw musimy ustanowić podstawę wiary, a osoba, która ją ustanowi, stanie się postacią centralną dla podstawy wcielenia. Po zbudowaniu podstawy wcielenia podstawa przyjęcia Mesjasza będzie gotowa. Wtedy musimy przyjąć Mesjasza i podążać za Nim.

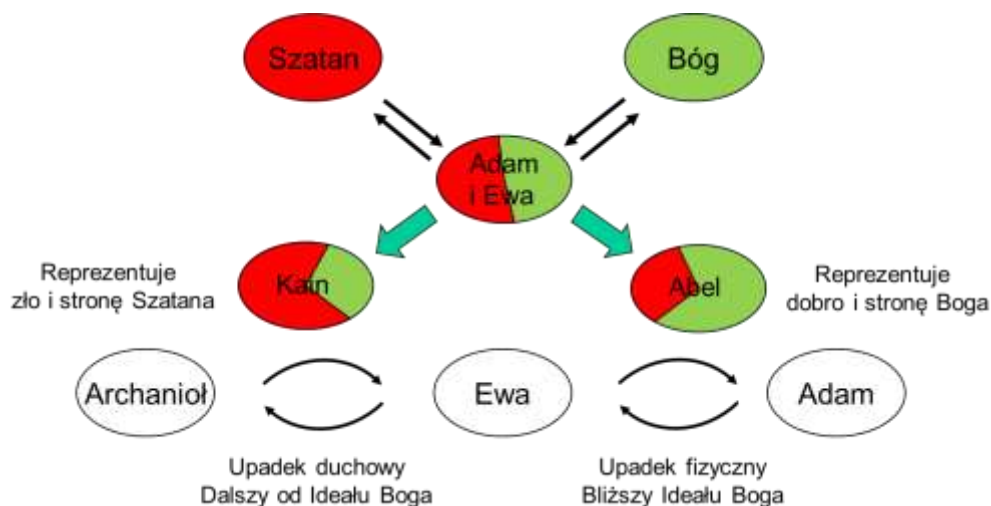
Bóg pragnął jak najszybciej odnowić człowieka, dlatego od momentu upadku zaczął działać, by ludzie ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza. Ponieważ to Adam popełnił grzech pierworodny, więc to on powinien być odpowiedzialny za odnowę podstawy wiary poprzez złożenie Bogu wymaganej ofiary. W Biblii nie ma jednak żadnego opisu składania ofiary przez Adama. Ofiary złożyli natomiast Kain i Abel. Dlaczego?

Drugi syn w Opatrzności Bożej

Zgodnie z ideałem Boga człowiek miał być związany tylko z jednym panem. Dlatego Bóg nie może prowadzić Opatrzność z człowiekiem, który posiada dwóch panów. Ponieważ Adam i Ewa poprzez Upadek stali się potomkiem rodu Szatana, więc znaleźli się w pozycji pośredniej pomiędzy Bogiem i Szatanem. Bóg nie miał innego wyjścia, jak tylko symbolicznie rozdzielić dwie sprzeczne natury dobra i zła istniejące w nich. Dlatego 2 synów Adama i Ewy: Kain i Abel zostali umieszczeni w pozycjach, w których jeden był związany z Bogiem, a drugi z Szatanem.

To, który z nich miał reprezentować stronę Boga, a który stronę Szatana rozstrzygnięte zostało na podstawie przebiegu Upadku. Na Upadek składały się dwa sprzeczne z Zasadą akty miłości. Pierwszym był stosunek Ewy z Archaniołem, który stanowił upadek duchowy. Drugim był stosunek Ewy z Adamem, który stanowił upadek fizyczny. Oba te upadłe akty były przestępstwami. Jeśli jednak zastanowimy się, który z nich w oczach Boga był bliższy Zasadzie, a więc łatwiejszy do wybaczenia, to stwierdzimy, że był to drugi akt. Motywacją pierwszego aktu było nadmierne pragnienie Ewy, by pościć to na co było jeszcze dla niej za wcześnie, tzn. by otworzyły się jej oczy i by była jak Bóg (*Rdz 3:5*). Ponadto pierwszym upadłym aktem był stosunek Ewy z Archaniołem, który według Zasady nigdy nie miał być jej małżonkiem. Natomiast motywacją drugiego upadłego aktu miłości było pragnienie Ewy, by powrócić na stronę Boga po tym, jak uświadomiła sobie nieprawość swojego pierwszego czynu. Ponadto, chociaż był on przedwczesny i bez błogosławieństwa Boga, był to jednak stosunek Adama i Ewy, którzy według planu Boga mieli ostatecznie zostać mężem i żoną.

Kain, jako pierwszy syn, reprezentował pierwszy upadły akt miłości i dlatego umieszczony został w pozycji, w której związany był z Szatanem. Abel symbolizował drugi upadły akt miłości i dlatego został umieszczony w pozycji, w której związany był z Bogiem. Bóg rzekł do Kaina: „...Dlaczego jesteś smutny i dlaczego twarz twoja jest ponura? Przecież gdybyś postępował dobrze, miałbyś twarz pogodną: jeśli zaś nie będziesz dobrze postępował, grzech leży u wrót i czyha na ciebie, a przecież ty masz nad nim panować” (*Rdz 4:6-7*). Słowa te wskazują, że Kain był w pozycji, w której był związany z Szatanem i reprezentował stronę zła.

W Piśmie Świętym znajdziemy też inne przykłady podobnego podejścia do pierwszego i drugiego syna. Przed wyjściem Izraelitów z Egiptu, Bóg poraził wszystko, co było pierwotne u Egipcjan, nawet zwierzęta domowe (Wj 12:29) ponieważ Egipcjanie znajdowali się w pozycji Kaina, syna stojącego po stronie Szatana. Biblia mówi też, że choć synowie Izaaka byli jeszcze w łonie matki. Bóg „kochał” drugiego syna - Jakuba, a „nienawidził” pierwszego - Ezawa (Rz 9:13). Kiedy Jakub udzielał błogosławieństwa swoim wnukom, Efraimowi i Manassesowi, skrzyżował ręce w ten sposób, że prawą położył na głowie młodszego Efraima, obdarzając go pierwszym i większym błogosławieństwem (Rdz 48:14).

Przypisanie starszego i młodszego dziecka do pozycji związanej odpowiednio z Szatanem i Bogiem nie jest absolutnie przeznaczone przez Boga. Wynika ono przede wszystkim z postaw okazywanych uprzednio przez te osoby. Bóg będzie zawsze pracował przez każdą osobę, która będzie czyniła wysiłki, by żyć zgodnie z Jego Wolą. I zawsze będzie chciał by reprezentował Go ten, który najlepiej współbrzmi z Jego Sercem.

Podstawa Wiary

Abel stojąc w pozycji bliższej Bogu i reprezentującej dobro musiał spełnić warunek odszkodowania w celu odnowienia podstawy wiary. W związku z tym, Abel musiał ofiarować pewien obiekt ofiarny z pełną wiarą i w sposób możliwy do przyjęcia przez Boga. Ponieważ człowiek upadł do poziomu, na którym nie mógł już bezpośrednio otrzymywać Słowa Bożego, Bóg nakazał Kainowi i Ablowi złożyć ofiarę całopalną. Ofiara Abła została przyjęta (Rdz 4:4), ponieważ był on w pozycji reprezentującej Boga i złożył ofiarę we właściwy sposób (Hbr 11:4). Oznaczało to, że Abel ustanowił podstawę wiary.

Bóg nie odrzucił ofiary Kaina dlatego, że go nienawidził. Nie było też zamiarem Boga potępienie go na zawsze. Jednak Kain był związany z Szatanem i dlatego Bóg nie mógł pracować przez niego, dopóki nie spełnił on warunku odszkodowania, który pozwoliłby mu na opuszczenie tej pozycji i powrót na stronę Boga.

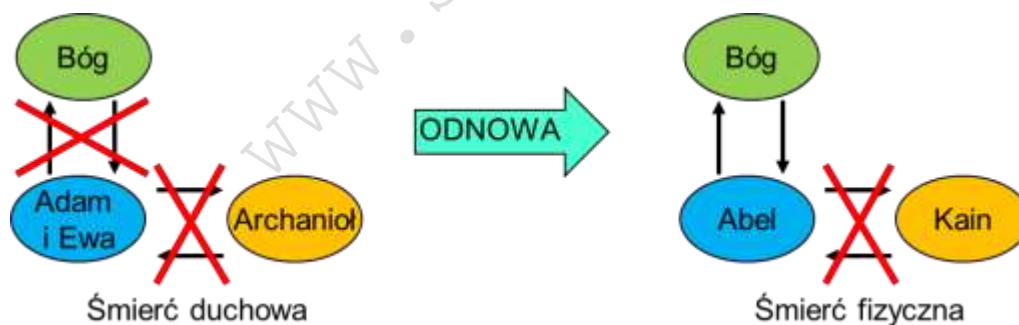
Chociaż zawarty w Biblii opis składania ofiar przez Kaina i Abła sugeruje, że to Bóg o wszystkim decyduje, to zgodnie z komentarzami do Tory Abel włożył dużo serca w przygotowanie ofiary i faktycznie ofiarował Bogu najlepsze co miał. Kain tego nie uczynił i dlatego Bóg nie mógł tego przyjąć.

Podstawa Wcielenia

Ustanowienie podstawy wcielenia polega na pokonaniu upadłej natury, poprzez odwrócenie procesu, który doprowadził do jej powstania. Gdyby Kain to zrobił, to Bóg mógłby z radością Go przyjąć. Upadek nastąpił pomiędzy Archaniołem, a Adamem i Ewą. Aby go odwrócić jedna osoba staje w pozycji Archanioła (w tym przypadku Kain), a druga osoba staje w pozycji Adama i Ewy (w tym przypadku Abel). Następnie obie strony muszą zachować się zgodnie z Idealem Boga pokonując w sobie uczucia i postawy, które doprowadziły do Upadku i składają się na upadłą naturę.

Upadek nastąpił, bo Archanioł nie potrafił kochać Adama, dlatego Kain znajdujący się w pozycji Archanioła powinien przyjąć punkt widzenia Boga i kochać Abła, a Abel powinien kochać Kaina tak, by Kain nie odczuwał braku miłości. Archanioł nie akceptował Adama jako swojego pośrednika do Boga, więc Kain aby to odnowić powinien przyjąć miłość Boga za pośrednictwem Abła, a Abel powinien być źródłem miłości Boga dla Kaina. Archanioł zapragnął zapanować nad Adamem i Ewą, więc by to odwrócić Kain powinien podporządkować się Ablowi, a Abel powinien panować nad Kainem miłością i być połączony z Bogiem, by do Niego móc prowadzić Kaina. Archanioł przekazał Ewie zło, więc w ramach odnowy Kain, powinien uczyć się od Abła Bożej Woli, a Abel powinien czynić wysiłki, by samemu za Bożą Wolą podążać.

Kain powinien podążać za Bogiem drogą pokory i posłuszeństwa ucząc się tego od Abła. Ale zamiast tak postąpić Kain zabił Abła, powtarzając w ten sposób Upadek i sprowadzając go z poziomu śmierci duchowej na poziom śmierci fizycznej. Tym samym wysiłki Boga zmierzające do oddzielenia dobra od zła w rodzinie Adama nie powiodły się i Bóg utracił stronę dobra. Dlatego podstawa wcielenia, a w wyniku tego i podstawa przyjęcia Mesjasza nie zostały ustanowione i opatrność Boża w rodzinie Adama nie wypełniła się.

Zgodnie z opowieściami judaistycznymi konflikt pomiędzy braćmi trwał od dłuższego czasu. Sytuacja ze składaniem ofiary przepętniła czarę goryczy. Kain i Abel po prostu pozwolili, by w Kainie nagromadziła się frustracja. Gdy Kain obraził się na Boga, za to, że nie przyjął On jego ofiary, nie był w stanie opanować swoich uczuć i zabił brata.

Podstawa Przyjęcia Mesjasza

Gdyby Kain spełnili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury okazując miłość i szacunek wobec Abła, to w rodzinie Adama ustanowiona zostałaby podstawa wcielenia, która łącznie z podstawą wiary stanowiłaby podstawę przyjęcia Mesjasza. Na tej podstawie mógłby przyjść Meszjasz. Zapoczątkowałyby to zupełnie nową historię ludzkości. Stało się jednak inaczej.

Kain zabił Abła i opatrność Boża w rodzinie Adama nie została wypełniona. Bóg jednak niezmiennie i absolutnie pragnie zbawić ludzkość. Dlatego wybrał Seta spośród potomków Adama, aby przez niego prowadzić dalej realizację Swojej Woli.

Można zaobserwować wiele sytuacji, w których odzwierciedla się zależność, jak istniała między Kainem i Ablem. Kiedy przyjrzymy się samym sobie, stwierdzimy, że nasz duch znajduje się w pozycji Abła, nasze ciało natomiast, zajmuje pozycję Kaina. Człowiek może zbudować indywidualny fundament przyjęcia Mesjasza w życiu jedynie wtedy, gdy jego ciało będzie podążało za duchem, zdążającym do dobra. Dlatego religijna droga życia wymaga, byśmy podporządkowali ciało poleceniom naszego ducha.

Możemy stwierdzić, że we wszystkich stosunkach międzyludzkich, począwszy od poziomu jednostek przez poziom rodziny, wspólnoty, społeczeństwa i narodu aż do poziomu światowego, jedna strona odgrywa rolę Abła, a druga Kaina. Aby dokonać odnowy ludzkości na każdym poziomie do stanu pierwotnie zamierzonego przez Boga, ludzie w pozycji Kaina powinni szanować i uczyć się miłości od tych, którzy zajmują pozycję Abła, a ludzie w pozycji Abła powinni kochać i nieść miłość tym, którzy są w pozycji Kaina.

Każdy z nas powinien poszukiwać przewodnika duchowego, osoby stojącej bliżej Boga niż my, która stanie się postacią centralną w naszej osobistej podstawie wcielenia. Zasada nazywamy taką osobę naszym „Ablem”. W porównaniu z tą osobą stoimy dalej od Boga, co Zasada nazywa pozycją „Kaina”. Jednocześnie z Ablem możemy zbliżyć się do Boga. Jezus przyszedł na ten świat jako Abel, którego cała ludzkość powinna słuchać i naśladować. Dlatego powiedział: „Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie.” (J 14:6).

Z drugiej strony każdy z nas jest dla kogoś innego Ablem, możemy nieść miłość i błogosławieństwo Boga innym z pokorą lub arogancko chełpić się nimi. Od naszej postawy może zależeć życie duchowe innych.

Abel nie może trafić do nieba bez Kaina. Musi przyjść ze swoim bratem. Ponieważ jest reprezentantem Boga, więc jego odpowiedzialność jest większa: miłość Boga musi płynąć przez niego, nie może być arogancki, musi być skromny i poświęcać się dla Kaina, chociaż Kain jest pełny uczuć żalu i gniewu, czuje się odrzucony i mniej kochany. Abel musi kochać Kaina, chociaż ten próbuje go skrzywdzić. Kain musi kontrolować wszystkie uczucia, które w nim są, odrzucić zło i podążać za Ablem.

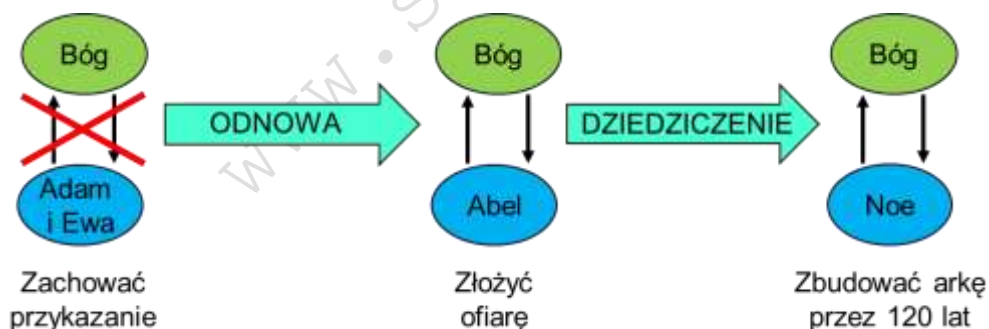
ROZDZIAŁ 24: OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE NOEGO

Kain zabił Abła, uniemożliwiając zbudowanie podstawy przyjęcia Mesjasza w rodzinie Adama. Niemniej jednak Bóg nie zrezygnował z osiągnięcia celu stworzenia. Dlatego w oparciu o lojalność serca, jaką Abel wykazał wobec Nieba, Bóg powołał na jego miejsce Seta (Rdz 4:25). Spośród potomków Seta Bóg wybrał rodzinę Noego i rozpoczął nowy rozdział opatrzości. Księga Rodzaju 6:13 mówi, że „(Bóg) rzekł do Noego: 'Postanowiłem położyć kres istnieniu wszystkich ludzi, bo ziemia jest pełna wykroczeń przeciw mnie; zatem zniszczę ich wraz z ziemią'”. Oznaczało to jedynie, że czasy Noego były Dniami Ostatnimi. Bóg zamierzał zesać Mesjasza w oparciu o podstawę przygotowaną przez rodzinę Noego. Rodzina Noego była więc odpowiedzialna za zbudowanie podstawy wiary, a następnie podstawy wcielenia.

Istotą misji Noego była odbudowa idealnego świata poprzez oddzielenie się od Szatana i przyjęcie Mesjasza. Kamieniem milowym było odwrócenie Upadku i błędu Abła i Kaina.

Podstawa Wiary

W opatrzości odnowy prowadzonej w rodzinie Noego postacią centralną odpowiedzialną za ustanowienie podstawy wiary był sam Noe. Bóg powołał go w 10 pokoleń i 1600 lat po Adamie spośród potomków Seta i powierzył mu zadanie urzeczywistnienia Swojej Woli. W oczach Boga Noe był prawym człowiekiem (Rdz 6:9), posiadał zatem kwalifikacje, by być postacią centralną dla ustanowienia podstawy wiary. Bóg pobłogosławił Noego: „Bądźcie płodni i mnożcie się” (Rdz 9:7), w akcie podobnym do udzielenia trzech wielkich błogosławieństw Adamowi i Ewie. Ponieważ Noe został powołany przez Boga w oparciu o fundament stworzony przez lojalne i wierne serce Abła, który prawidłowo złożył ofiarę, więc mógł złożyć ofiarę osobiście.

Ofiarą, którą Noe miał złożyć była budowa arki. Po uzyskaniu wskazówek od Boga Noe budował arkę przez 120 lat. Znosił w tym czasie różnorakie szyderstwa ze strony świata, ponieważ był absolutnie posłuszny Bogu. W tym sensie Noe był pierwszym ojcem wiary. Kiedy arka została ukończona, Bóg zesłał na świat potop trwający 40 dni. Przez zbudowanie arki zgodnie ze wskazówkami Boga i wierne stosowanie się do woli Boga podczas 40dniowego potopu, Noe ustanowił warunek odszkodowania i odnowił podstawę wiary.

Symbolika arki i potopu

Budowy podstawy przyjęcia Mesjasza polega na powrocie do stanu, który istniał przed Upadkiem. Ponieważ nie da się tego osiągnąć dosłownie, więc przy powrocie pojawiają się liczby, które symbolicznie oznaczają osiągnięcie Ideału. W szczególności chodzi o liczbę 3 symbolizującą 3 etapy wzrostu do dojrzałości i o liczbę 40, która pojawiła się w opatrzości po raz pierwszy w

rodzinie Noego. Boży Ideał stworzenia opiera się na Podstawie Czterech Pozycji. Zrobienie czegokolwiek 10 razy symbolizuje determinację do powrotu do Boga. Dodatkowo Biblia mówi, że od Adama do Noego upłynęło 10 pokoleń. Liczba 40 została więc wybrana jako liczba symbolizująca oddzielenie się od Szatana i powrót do Boga.

Arka symbolizowała cały kosmos, który został stworzony w trzech etapach okresu wzrostu, dlatego posiadała 3 pokłady. Noe budował ją przez 120 lat, co oznaczało 3 okresy po 40 lat. Potop trwał 40 dni. Po okresie 40 dni deszczu Noe trzykrotnie wypuścił gołębicę, by sprawdzić, czy wody potopu opadły. Noe miał 3 synów, więc po opadnięciu wód potopu cała jego rodzina była jak Adam i Ewa i ich 3 synów – początkiem nowej ludzkości.

Liczba 3:	Liczba 40:
3 etapy wzrostu	Podstawa 4 pozycji osiągnięta 10 razy
3 okresy po 40 lat budowania arki	3 okresy po 40 lat budowania arki
3 pokłady arki	40 dni potopu
3 zwiady gołębiczy	40 dni deszczu

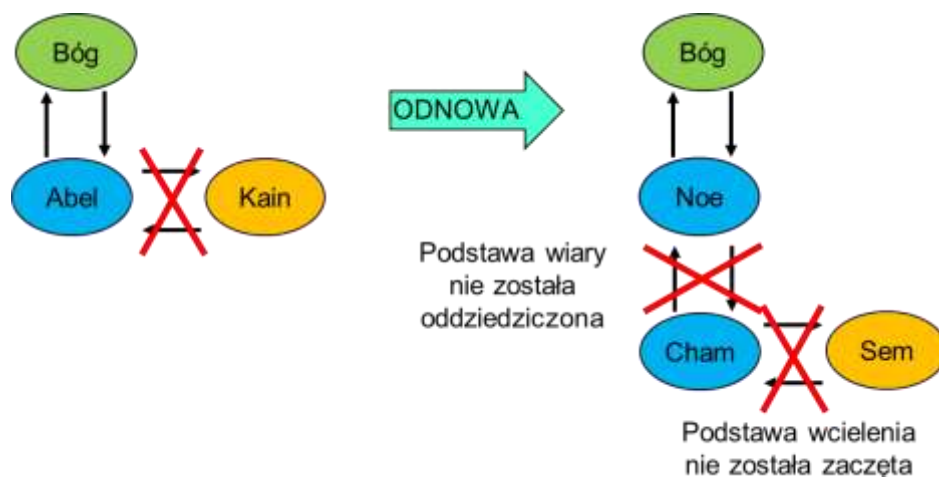
Aby powrócić do Boga i odbudować zaufanie człowiek musi okazać determinację i zapłacić warunek odszkodowania. Bóg nie chce, abyśmy całe nasze życie udowadniali, że go kochamy, ale my musimy przez jakiś okres czasu wykazać stałość naszego serca. Dlatego przy wypełnianiu warunków odszkodowania dla odbudowy relacji do Boga pojawiają się symboliczne okresy czasu.

Od czasów Noego liczba 40 pojawia się często w ustanawianiu podstawy wiary i oddzieleniu się od Szatana. Istnieje na to sporo przykładów: 400 lat od Noego do Abrahama; 400 lat niewoli Izraelitów w Egipcie; dwa 40dniowe posty Mojżesza; 40 dni zwiadów w Kanaanie; 40 lat wędrówki Izraelitów przez pustynię; 40letnie okresy panowania królów Saula, Dawida i Salomona; prorocтво Jonasza o zniszczeniu Niniwy w ciągu 40 dni; 40 dni postu i modlitwy Jezusa na pustyni; oraz 40dniowy okres od zmartwychwstania Jezusa do jego wniebowstąpienia.

Podstawa Wcielenia

Kolejnym krokiem po tym, jak Noe zbudował podstawę wiary, było zbudowanie podstawy wcielenia. Warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury miał zostać spełniony przez dwóch synów Noego: drugiego syna, Chama i najstarszego, Sema. Najpierw jednak Cham, który miał stać się postacią centralną dla podstawy wcielenia, musiał odziedziczyć zwycięstwo Noego w ustanowieniu podstawy wiary. W rodzinie Adama to Abel złożył ofiarę i ustanowił więź z Bogiem, stanowiącą o podstawie wiary. W ten sposób Abel zdobył prawo od tego, aby stać się postacią centralną dla podstawy wcielenia. Cham musiał wypełnić dodatkowy warunek.

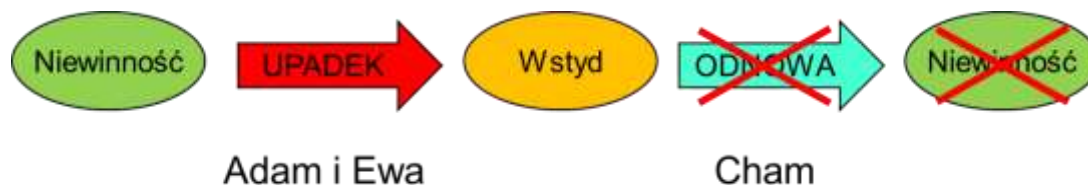
Biblia podaje (Rdz 9:20-25), że po opadnięciu wód potopu, pewnego dnia Cham zobaczył swego ojca leżącego nago w namiocie, zawstydzził się i zgorszył. Te same uczucia wzbudził w swoich braciach, Semie i Jafecie. Odwracając twarz, aby nie widzieć nagości ojca, bracia weszli tyłem do namiotu i nakryli Noego płaszczem. Czyn ten był grzechem tak wielkim, że Noe przeklął Chama, mówiąc, że jego syn, będzie sługą swoich braci. Ponieważ Cham nie odziedziczył podstawy wiary, więc nie mógł ustanowić podstawy wcielenia. W związku z tym opatrzność odnowy w rodzinie Noego zakończyła się niepowodzeniem.

Dlaczego Cham został przeklęty?

Choć to, że Noe leżał nagi w namiocie, można uznać za rzecz nieodpowiednią, to jednak przekleństwo nie spadło na Noego, ale na Chama. Dlaczego odczuwanie wstydu z powodu nagości okazało się tak wielkim grzechem? Wynika to z tego, że arka symbolizowała kosmos, a potop miał położyć kres złemu światu. Dlatego wydarzenia mające miejsce bezpośrednio po opuszczeniu arki reprezentowały te, jakie rozegrały się bezpośrednio po stworzeniu kosmosu, a pozycja Noego po potopie była podobna do pozycji Adama po stworzeniu nieba i ziemi.

Pismo Święte mówi, że przed Upadkiem Adam i Ewa byli nadzy i nie wstydzili się. Po Upadku natomiast zaczęli odczuwać wstyd i zakryli swe narządy płciowe przepaskami z liści figowych. Wstyd ten był odzwierciedleniem ich wewnętrznego stanu, stworzyli bowiem więź krwi z Szatanem, popełniwszy grzech z użyciem narządów płciowych. Zakrywając je i ukrywając się, dali wyraz przepelniającemu ich poczuciu winy. Noe, który zerwał swoje więzi z Szatanem przez 40dniowy sąd potopem, zajął pozycję Adama przed Upadkiem. Bóg miał nadzieję, że członkowie jego rodziny będą oddzieleni od Szatana i pozbawieni uczuć wynikających z Upadku. W takim wypadku powinni zareagować na nagość bez uczucia wstydu. Fakt, że Cham poczuł wstyd na widok nagości ojca i nakazał braciom przykryć go oznaczał przyznanie się do tego, że miał on więź krwi z Szatanem, tak samo jak rodzina Adama po Upadku. Sąd potopem pozwolił zerwać więź z Szatanem, jednak czyn Chama sprawił, że została ona ponownie nawiązana.

Gdyby Cham był zjednoczony w sercu z Noem i patrzył na niego oczami Boga, nagość ojca nie wzbudziłaby w nim uczucia wstydu. Wypełniłby w ten sposób warunek odszkodowania do odnowy w rodzinie Noego stanu niewinności Adama i Ewy sprzed Upadku. Kiedy Cham zawstydził się nagości swego ojca i starał się ją zasłonić, pokazał, że sfera seksualna jest dla niego czymś wstydlivym, uczucia wynikające z Upadku są w nim obecne, co oznaczało że Szatan nadal ma możliwość oddziaływania na niego. Dlatego też Cham nie mógł stać się postacią centralną dla podstawy wcielenia.

Zgodnie z opowieściami judaistycznymi na czas pobytu w arce Noego Bóg zabronił rodzinie Noego odbywać stosunki seksualne. Cham złamał ten zakaz ze swoją żoną. Ponieważ nie oddzielił się w tej sferze od Szatana, więc musiał wypełnić dodatkowy warunek. Niestety w momencie próby pokazał, że nadal uważa sferę seksualną za coś złego.

Czy odczuwanie wstydu z powodu nagości jest grzechem? Należy pamiętać, że uczucie wstydu związane ze sferą seksualną człowieka jest czymś wynikającym wprost z Upadku, więc nie jest to uczucie płynące od Boga. Nagość, czy seksualność człowieka nie są czymś wstydlivym, bo nie są niczym złym. To bynajmniej nie oznacza, że nie należy okazywać skromności, epatować nagością i nie okrywać swojego ciała. Nasze ciało nie należy do nas lecz do naszego małżonka i w związku z tym należy je chronić i osłaniać przed innymi. Szczególnie w sytuacji świata po Upadku. Lecz nie wstyd powinien być uczuciem wiodącym do tego.

Podstawa Przyjęcia Mesjasza

Trudno jest pojąć, jakiej determinacji i wiary wymagało od Noego budowanie arki na szczycie góry przez 120 lat, gdy inni ludzie szydzili z niego i pogardzali nim. Cham zdawał sobie sprawę z tego, że jego rodzina została uratowana dzięki wysiłkom ojca. Dlatego powinien żywić do niego szacunek wystarczająco wielki, by pokonać uczucie zgorznienia na widok jego nagości i okazać zaufanie do niego. Zamiast tego przyjął wobec niego postawę nieufności i krytycyzmu, osądzając jego postępowanie z własnego punktu widzenia. Jego postawa doprowadziła do zniweczenia dzieła opatrności w rodzinie Noego.

Na przykładzie przebiegu opatrności w rodzinie Noego możemy lepiej zrozumieć, że Bóg nie ingeruje w odpowiedzialność człowieka. Bóg wybrał rodzinę Noego po upływie 1600 lat przygotowań. Prowadził Noego przez 120 lat pracy nad budową arki i przygotowywał jego rodzinę za cenę poświęcenia całej reszty ludzkości w sędzie potopem. Pomimo tego, gdy rodzina Noego nie wypełniła swojej odpowiedzialności, musiał opuścić go - choć z wielkim żalem - i powołać na jego miejsce nową postać centralną.

Żona Noego jest cichym bohaterem tej historii - nie wiemy jaka była jej postawa, ale jak żyje się z mężem, który zamiast dbać o rodzinę i dom, przez 120 lat buduje arkę na szczycie góry?

Noe nie oglądał się na innych, gdy budował arkę. Nie porównywał się z innymi ludźmi. Robił to, co uważał za słuszne. Jeżeli Bóg nas poprosi o zrobienie czegokolwiek, nie sprawdzajmy, co o tym sądzą nasi sąsiedzi, przyjaciele lub krewni. Zapytajmy siebie, czy jesteśmy gotowi zrobić to dla Boga i spróbujmy odpowiedzieć „tak”, a następnie żyć zgodnie z tą odpowiedzią tak jak Noe. Droga wiary wiedzie często przez samotne budowanie arki mojego Przymierza z Bogiem.

Przykład Chama pokazuje, że nie można zbudować Królestwa Niebieskiego w oparciu o uczucia, postawy i czyny z upadłego świata. Cel nie uświęca środków. Królestwo musi być budowane na miłości, zaufaniu, czystości i dobru. Jeżeli nie będzie tego w nas, nie będziemy mogli dołożyć się do budowy idealnego świata.

Na drodze do Boga nam także jak i Chamowi potrzebna jest pokora i cierpliwość. Czym bardziej centralną rolę ktoś posiada, tym bardziej niezwykle prośby Bóg może mu przedstawiać. Nie oszczędzajmy takich osób zbyt lekko.

ROZDZIAŁ 25: OPATRZNOŚĆ ODNOWY W RODZINIE ABRAHAMAMA

Podstawa przyjęcia Mesjasza w rodzinie Noego nie została zbudowana. Jednak na podstawie lojalnego serca Noego 400 lat później Bóg spośród jego potomków powołał Abrahama do podjęcia tej misji.

Zawarta w Biblii historia rodziny Abrahama jest bardzo ważna, ponieważ objaśnia ona dość szczegółowo dlaczego Bóg wybrał naród Izraela. Możemy się z niej nauczyć w jaki sposób wyjść z upadłego świata i przejść do Królestwa Niebieskiego. Tak jak w rodzinach Adama i Noego kluczową sprawą było odwrócenie Upadku, jako konieczny warunek przed przyjściem Mesjasza.

Postać centralna Podstawy Wiary

Biblia mówi, że Bóg powołał Abrahama w 400 lat i 10 pokoleń po Noem, co było warunkiem odszkodowania za utraconych 10 pokoleń od Adama do Noego oraz za 40dniowy okres sądu potopem. Ponieważ Szatan zaatakował Chama stojącego w pozycji reprezentanta Boga, to Bóg mógł powołać na Swoją stronę kogoś ze strony reprezentującej Szatana. Dlatego Bóg powołał Abrahama, pierworodnego syna Teracha, czciciela bożków. Aby odziedziczyć podstawę wiary stworzoną przez Noego podczas budowy arki, Abraham musiał z wiarą i oddaniem złożyć ofiarę ze zwierząt.

Ponieważ stworzenie podstawy przyjęcia Mesjasza jest zaczątkiem budowy świata dobra, więc Bóg chciał oddzielić Abrahama od upadłego świata. Dlatego najpierw udzielił Swego błogosławieństwa Abrahamowi (*Rdz 12:2-3*), a potem nakazał mu udać się do Kanaan z żoną Sarą, bratankiem Lotem, służbą i całym dobytkiem.

Bóg chce dać obdarzyć nas błogosławieństwem, ale pragnie byśmy najpierw zerwali więzy z upadłym światem i wyszli spod jego panowania. Musimy opuścić pozycję pośrednią i przejść na stronę Boga. To niekoniecznie musi oznaczać fizyczne przeniesienie się w inne miejsce, ale na przykład wewnętrzne zdecydowanie oddzielenie się od zła. Taka konieczność przejawia się na początku drogi do Boga wielu religijnych ludzi i leży u podstaw takich tradycji jak przyjmowanie na chrzcie, albo na początku życia zakonnego nowego imienia.

Symboliczna ofiara Abrahama

Gdy Abraham zapytał Boga o warunki otrzymania błogosławieństwa, Bóg nakazał mu złożenie ofiary z gołębicą i synogarlicą, baranka i kozy oraz jałówki (*Rdz 15:9*). Był to warunek do ustanowienia podstawy wiary. Ofiara, którą składał Abraham składała się z trzech rodzajów zwierząt: gołębicą i synogarlicą, baranek i koza oraz jałówka, symbolizowały one kosmos, który

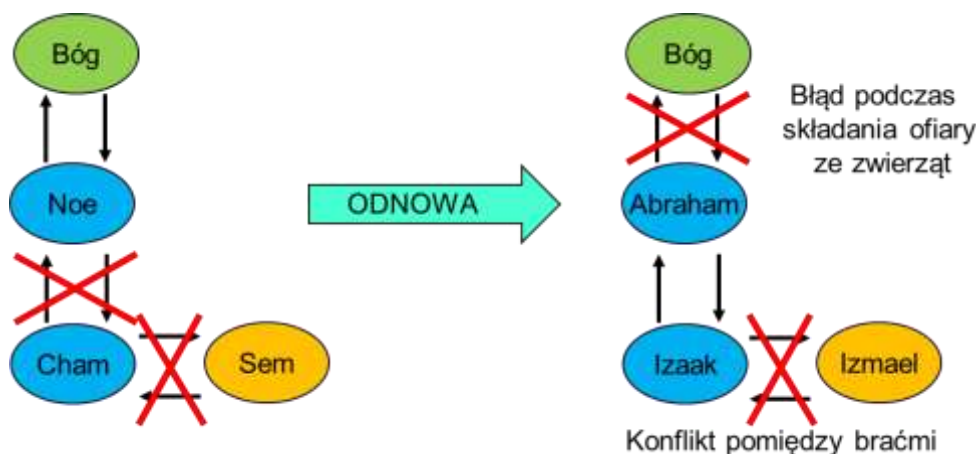
powstał w trzech etapach okresu wzrostu, a także 3 pokłady arki Noego oraz 3 rodziny budujące do tej pory podstawę wiary: Adama, Noego i Abrahama.

Sposób w jaki Abraham miał złożyć ofiarę był bardzo ważny. Podczas Upadku dobro i zło zostało wymieszane w Adamie i Ewie. Bóg chce, by jasno oddzielić dobro od zła, aby mógł On pracować nad rozbudową dobra i wyparciem zła (nawet jeżeli podział na dobro i zło jest symboliczny i dobro nie jest absolutne). Z tego powodu to nie Adam składał ofiarę, ale jego synowie Kain i Abel, reprezentujący dobro i zło. Dlatego w czasach Noego Bóg dopuścił potop, oddzielając uosabiającą dobro rodzinę Noego od świata. Z tego też powodu Bóg nakazał Abrahamowi przecięcie wszystkich zwierząt na połowy, aby w ten sposób dokonać symbolicznego rozdzielenia dobra od zła. Dzięki temu symbolicznie dziedzina dobra jest związana tylko z Bogiem.

Niestety Abraham nie przeciął gołębiczy i synogarlicy na połowy (*Rdz 15:10*). W konsekwencji nie zaistniał symboliczny rozdział dobra od zła i nie powstał symboliczny obiekt uosabiający dobro, który Bóg mógłby rozbudowywać w oddzieleniu od upadłego świata jako początek fundamentu na przyjście Mesjasza i przyszłego Królestwa Niebieskiego. Nad ofiarę zleciały się ptaki drapieżne i skały ją, co symbolizowało, że Szatan nadal ma dostęp do sfery dobra, którą Bóg próbuje wydzielić. Było to analogiczne do sytuacji, w której czyn Chama pokazywał, że Szatan nadal ma dostęp do świata dobra wydzielonej poprzez potop.

Gdyby Abraham złożył ofiarę zgodnie z wolą Boga, to podstawa wiary zostałaby odnowiona. Wtedy synowie Abrahama mogliby podjąć wysiłek ustanowienia podstawy wcielenia poprzez usunięcie upadłej natury. Izaak, drugi syn musiałby tylko odziedziczyć fundament Abrahama tak jak Cham miał odziedziczyć fundament Noego i stanąć w pozycji reprezentującej Boga. Izmael, pierwszy syn stanąłby w pozycji reprezentującej Szatana. Nie doszło jednak do tego, bo Abraham nie zdołał ustanowić podstawy wiary.

Bóg powołał Abrahama i nakazał mu złożyć ofiarę po 400 latach od Noego. Dlatego kiedy błąd popełniony przez Abrahama pozwolił Szatanowi zagarnąć próbę ustanowienia fundamentu pod przyjście Mesjasza, to aby go odnowić przez odszkodowanie potomkowie Abrahama musieli cierpieć ucisk i niewolę w ziemi egipskiej przez 400 lat.

Zanim Abraham złożył ofiarę pojawiła się sytuacja, w której jego żona Sara musiała pokonać skuszenie Ewy (Rdz 12:11-19). Miała możliwość zostać żoną faraona i żyć w pałacu, ale odrzuciła to, aby pozostać z Abrahamem i żyć na pustyni. Odrzuciła przepych i dostatnie życie na rzecz podążania za Bogiem i za swoim mężem. Było to odnowienie sytuacji, w której Ewa powinna odrzucić skuszenie Archaniota i pozostać wierna swojemu przysłanemu mężowi. Wiele kobiet staje przed podobnym skuszeniem, gdy Szatan proponuje bogatsze życie, za cenę wierności i czystości. Bardzo podobne skuszenia odrzucenia wierności i czystości stoją przed mężczyznami. Ponieważ Upadek był grzechem przeciwko tym wartościom, więc każdy na drodze do Boga musi takie skuszenia pokonać. Jest to niezbędne w ramach przygotowania na przyjście Mesjasza.

Zgodnie z Zasadą zwierzęta, które Abraham składał w ofierze symbolizowały 3 etapy wzrostu: ptaki symbolizowały okres formowania, koza i baranek okres wzrastania, a jałówka okres doskonalenia. Zasada nie mówi dlaczego pierwsze 2 etapy były symbolizowane przez 2 zwierzęta. Adam i Ewa upadli pod koniec etapu wzrastania i potencjalnie mogli istnieć ludzie znajdujący się na tych 2 etapach, którzy mieli w sobie i dobro i zło. Może więc Bóg chciał symbolicznie podzielić ich jak Adama i Ewę na stronę dobra i stronę zła i złożyć ofiarę za każdego z nich osobno. Etap doskonalenia mógł być symbolizowany przez 1 zwierzę, bo tam można wejść dopiero za Mesjaszem, więc ludzie na tym etapie nie będą już podzieleni pomiędzy 2 panów.

Upadek doprowadził do zmiany linii krwi. Linia krwi Boga została zastąpiona linią krwi Szatana. Rozdzielenie ofiar przez Abrahama miało także pozwolić na odsączenie nieczystej krwi i był to kolejny powód dlaczego było takie ważne, by podzielić ofiary. Stąd w Judaizmie nie wolno spożywać krwi zwierząt i wszyscy mężczyźni muszą zostać obrzezani.

Aby zjednoczyć umysł i ciało, aby zjednoczyć mężczyznę i kobietę, aby zjednoczyć to co wertykalne i to co horyzontalne, potrzebne jest zawsze centrum, do którego te bieguny mogą wspólnie dążyć. Aby zjednoczyć dwóch braci, potrzebni byli rodzice. Ponieważ Abraham popełnił błąd przy składaniu ofiary, więc nie mógł zająć centralnej pozycji. W konsekwencji nastąpił głęboki podział pomiędzy jego synami: Izaakiem, który jest przodkiem Żydów oraz Izmaelem, który jest przodkiem Arabów. Konflikt ten nie jest rozwiązany do dnia dzisiejszego.

Każdy z nas musi nieprzerwanie oddzielać w sobie dobro od zła, by następnie móc rozbudowywać dobro i wypierać w ten sposób zło z nas. Jeżeli tego nie robimy, jeżeli pozwalamy na wymieszanie dobra i zła, to cały czas Bóg ma problem, aby do nas dotrzeć ze Swoją miłością i pomagać nam rosnąć, bo Szatan ma prawo również mieć na nas wpływ.

Ofiarowanie Izaaka

Ponieważ na skutek błędu przy składaniu ofiary ze zwierząt podstawa wiary nie została ustanowiona przez Abrahama, więc należało ponowić próbę. Jeżeli osoba powołana przez Boga nie wywiąże się ze swej odpowiedzialności, Bóg zwykle dalej przez nią nie działa. Bóg jednak nadal współpracował z Abrahamem, gdyż była to trzecia próba ustanowienia podstawy wiary w Opatrzności i Abraham mógł oprzeć się na fundamencie zwycięstw Abla i Noego. Tym razem

jednak Bóg nakazał Abrahamowi złożyć w ofierze jedynego syna Izaaka (Rdz 22:2), z którym wiązała się obietnica błogosławieństwa Bożego (Rdz 15:4-5).

Abraham wykazał w tym przypadku absolutną wiarę. Posłuszny Bożemu nakazowi gotów był zabić swego jedynego syna Izaaka i złożyć go w ofierze całopalnej. Przez 3 dni wędrował z nim na górę, ale w końcu Bóg powstrzymał go przed zabiciem chłopca (Rdz 22:9-12). Przez gotowość zabicia własnego syna, Abraham okazał bezgraniczną lojalność wobec Nieba. Ów akt wiary był trudniejszy dla niego niż zabicie samego siebie. Kiedy więc Bóg ocalił Izaaka od śmierci, Abraham także powrócił ze śmierci do życia.

Nie wiadomo, ile lat miał Izaak w tamtym czasie. Był wystarczająco duży, aby przez 3 dni dźwigać drewno na stos ofiarny, a kiedy zauważył, że nie ma baranka na ofiarę, był zapewne wystarczająco dorosły, aby zrozumieć zamiary swego ojca. Możemy przypuszczać, że pomagał ojcu, chociaż rozumiał, że to on sam ma odegrać rolę ofiary. Izaak okazał wiarę równie wielką jak Abraham. Abraham i Izaak przeszli przez proces śmierci i zmartwychwstania i oddzielili się od Szatana. W rezultacie Izaak mógł odziedziczyć misję Abrahama i Abraham mógł zamiast swojego syna złożyć w ofierze baranka, którego Bóg zesłał (Rdz 22:13). W ten sposób Abraham i Izaak odnowili przez odszkodowanie podstawę wiary.

Zanim Izaak miał zostać złożony w ofierze, Sara musiała ponownie odrzucić skuszenie, któremu uległa Ewa i wybrać pomiędzy życiem u boku Abimeleka, a swoim mężem. (Rdz 20:1-18).

Niektórzy pytają, dlaczego kochający Bóg chciał, by Abraham zabił swojego syna. Ale Bóg nie chciał śmierci Izaaka. Bóg chciał, by Abraham był w stanie podążać za Nim do końca i był wolny od oskarżeń Szatana. Było to istotne ze względu na szczególną rolę Abrahama w Opatrzności. Szatan oskarża człowieka o to, że chociaż Bóg dał wszystko człowiekowi i tak bardzo go kocha, to człowiek nie stawia Boga na pierwszym miejscu w życiu. Aby odrzucić te oskarżenia musimy pokazać, że faktycznie Bóg jest dla nas najważniejszy. Abraham musiał to udowodnić. Jezus także zażądał od ludzi, by kochali Go bardziej niż swoich rodziców i swoje dzieci (Mt 10:37). Takie sytuacje zdarzają się szczególnie w przełomowych chwilach Opatrzności, ale także w przełomowych momentach naszego życia, gdy każdy z nas musi udzielić odpowiedzi, czy Bóg jest na pierwszym miejscu.

Każdy z nas ma swojego Izaaka – coś co kochamy najbardziej w życiu - czasami jest to drugi człowiek, czasami jakieś hobby. W jakimś momencie nasz Izaak może stanąć na naszej drodze do Boga i będziemy stali przed wyborem Abrahama. Czy będziemy gotowi, aby poświęcić naszego Izaaka? To nie oznacza jego utraty, bo Bóg nie pragnie ofiary, lecz tylko pierwszeństwa. Wtedy możemy dostąpić błogosławieństwa, które jest o wiele większe niż to, co pozornie poświęciliśmy.

Droga Abrahama jest kolejnym przykładem, że kiedy nie wypełniamy odpowiedzialności, spełnienie Woli Boga opóźnia się, a odnowa błędu wymaga spełnienia warunku odszkodowania o większej wartości. Dlatego Jezus powiedział, że kto nie jest wierny w sprawach małych, nie będzie wierny w sprawach dużych (Łk 16:10).

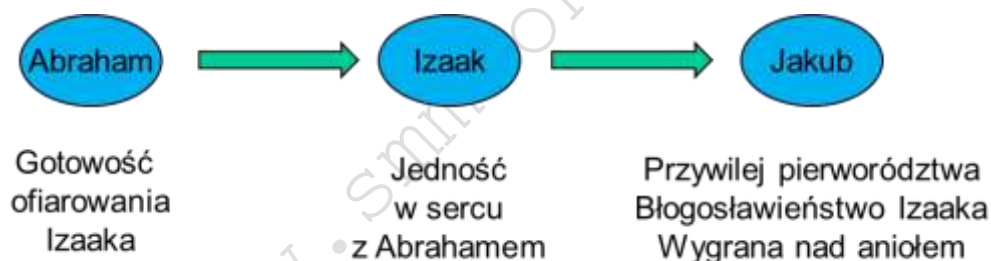
Jakub zostaje postacią centralną

Następnym krokiem w procesie ustanawiania podstawy przyjęcia Mesjasza było ustanowienie podstawy wcielenia. Ponieważ postacią centralną podstawy wiary stał się Izaak w

miejsce Abrahama, więc jego synowie: Ezaw i Jakub, zostali umieszczeni w pozycjach odpowiednio reprezentujących stronę Szatana i stronę Boga. Odpowiedzialnością ich było usunięcie upadłej natury i ustanowienie podstawy wcielenia. Tylko z tej perspektywy można zrozumieć opisane w Biblii wydarzenia.

Ezaw i Jakub reprezentowali strony konfliktu pomiędzy Bogiem i Szatanem i dlatego walczyli ze sobą już w łonie matki. Dlatego też jest napisane, że Bóg „kochał Jakuba, a nienawidził Ezawa” (Rz 9:13), co jest wyłącznie poetyckim opisem ich symbolicznych pozycji względem dobra i zła. Bóg oczywiście kochał Ezawa, ale nienawidził zła, które on reprezentował. Zanim Ezaw i Jakub mogli spełnić warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury, Jakub musiał odziedziczyć od Izaaka pozycję centralną, reprezentującą dobro. Odkonano to w 3 krokach.

Pierwszym z nich było odzyskanie dla strony Boga przywileju pierworództwa, należnego najstarszemu synowi, który na skutek Upadku został zagarnięty przez Szatana. Jakub odkupił je od Ezawa za chleb i potrawę z soczewicy. Fakt, że Ezaw sprzedał je tak łatwo pokazuje, że nie cenił go zbyt wiele (Rdz 25:32-34). Po drugie Jakub musiał otrzymać błogosławieństwo od swojego ojca Izaaka. Przy współpracy swojej matki podszył się pod Ezawa i zyskał je (Rdz 27:1-30). Następnie Jakub udał się do Charanu. Musiał tam ciężko pracować, by założyć rodzinę i zdobyć majątek. Gdy po 21 latach Jakub powracał do Kanaan, to odniósł zwycięstwo w walce z Aniołem u brodu Jabbok, odnawiając panowanie człowieka nad aniołami. Był to trzeci krok na drodze dziedziczenia pozycji centralnej dla podstawy wcielenia. Po dokonaniu tego kroku Jakub zyskał imię Izrael.

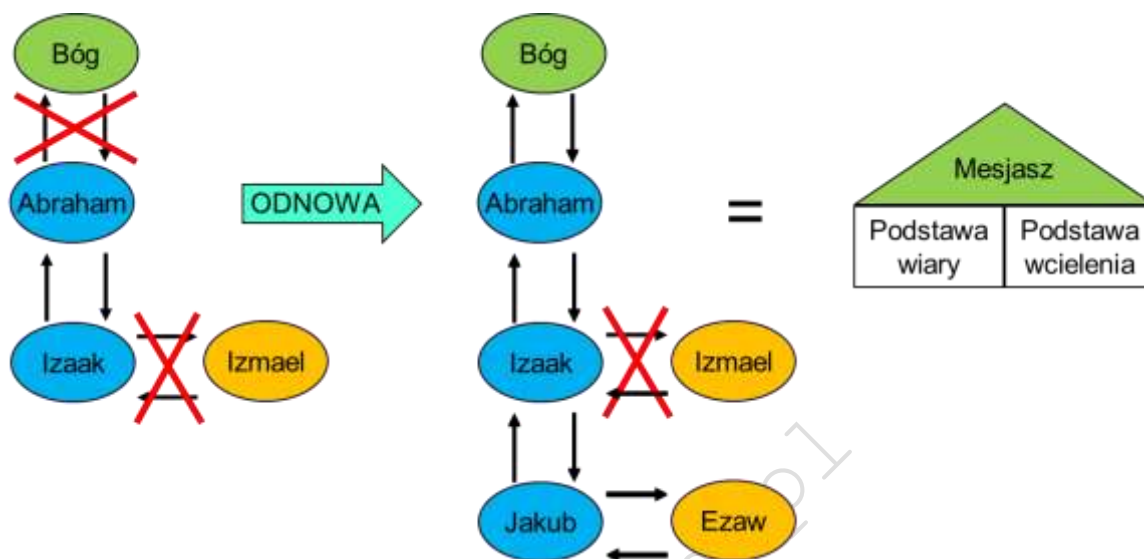
Biblia nie mówi jasno czy Jakub musiał oszukać swojego ojca, by zyskać jego błogosławieństwo. Możliwe, że nie było to pierwsza próba i było to konieczne z powodu jakiegoś uprzedniego błędu Jakuba, o którym nie wiemy. Bóg jednak nie popiera „niebiańskiego oszustwa” dokonywanego w wyższym celu. Aby zapłacić za to odszkodowanie, Jakub musiał uciekać z Kanaanu, sam zostać oszukanym przez swojego wuję Labana i przyjąć tę sytuację z pokorą.

Podstawa Wcielenia

Aby usunąć upadłą naturę i zbudować podstawę wcielenia, Ezaw powinien był kochać Jakuba, szanować go jako swojego pośrednika na drodze do Boga, podporządkować się mu oraz pomnażać dobro, którego będzie się uczył od młodszego brata obdarzonego błogosławieństwem przez Boga. Aby było to możliwe Jakub musiał kochać swojego brata, być gotowym wszystko dla niego poświęcić z pokorą i pokazywać własnym przykładem drogę dobra.

Ezaw i Jakub stanęli w miejscu, jakie zajmowali Kain i Abel w momencie, kiedy Bóg przyjął ofiarę Abela, a odrzucił ofiarę Kaina. Znowu zaistniało niebezpieczeństwo, że powtórzy się sytuacja, gdy Kain zabił Abela, bo Ezaw wyszedł na spotkanie Jakuba z armią 400 ludzi. Ale kiedy Jakub wraz z rodziną i majątkiem powrócił do Kanaanu, jego gotowość do ofiarowania swojego majątku bratu i

pokorna postawa sprawiła, że Ezaw przewyciężył swoją początkową wrogość: „*Jakub spojrzął i zobaczył, że Ezaw nadciąga z czterystu ludźmi. Podzieliwszy więc dzieci między Leę, Rachelę i dwie niewolnice, uszykował niewolnice z ich dziećmi na przedzie, Leę z jej dziećmi nieco w tyle, a za nimi Rachelę i Józefa. Sam zaś, idąc przed wszystkimi, siedem razy oddał pokłon swemu bratu, zanim się do niego zbliżył. Ezaw pospieszył na jego spotkanie i objąwszy go za szyję ucałował go; i rozplakali się obaj*” (Rdz 33:1-4).

Było to olbrzymie zwycięstwo Jakuba i Ezawa dla Boga, bo pierwszy raz bracia spełnili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury i po raz pierwszy podstawa wcielenia została pomyślnie ustanowiona.

Odkupienie pierworództwa i zyskanie błogosławieństwa od ojca przez Jakuba było odzyskaniem duchowego dziedzictwa na stronę Boga. Ezaw prawdopodobnie postrzegał to jako próba zagarnięcia fizycznego dziedzictwa Izaaka i dlatego pragnął zabić Jakuba. Gdy Ezaw zrozumiał, że Jakub nie chce zagarnąć jego majątku, a nawet jest w stanie ofiarować mu swój własny, to był w stanie mu wybaczyć i pogodzić się z nim.

Bóg nie chce nic człowiekowi odbierać, nawet człowiekowi popełniającemu błędy i stojącemu po stronie zła. Bóg chce obdarzyć każdego człowieka błogosławieństwem. Zakres dostępnych dóbr materialnych o które często jesteśmy tak zatroskani jest nieograniczony, nie musimy odbierać je innym, aby mieć ich więcej.

Podstawa Przyjęcia Mesjasza

3 razy ludzie próbowali ustanowić podstawę przyjęcia Mesjasza. Trzecia próba odbyła się w rodzinie Abrahama, nawet ona jednak została przedłużona z powodu jego błędu przy składaniu ofiary ze zwierząt. Kiedy ostatecznie podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona, można by się spodziewać, że Mesjasz powinien przyjść szybko. Nie przyszedł jednak od razu, bo w czasach Abrahama upadli ludzie stworzyli już całe narody, które z łatwością mogłyby pokonać rodzinę Abrahama. Dlatego chociaż podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona, potrzebny był fundament suwerennego narodu, w oparciu o który, strona Boga mogłaby stawić czoła narodom strony zła. Byłby on konieczny nawet wtedy, gdyby Abraham prawidłowo złożył ofiarę i gdyby Izaak i Izmael ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza. Mesjasz nie mógłby zostać zesłany, dopóki

potomkowie Abrahama nie stworzyliby w ziemi Kanaan narodu. Dodatkowo potomkowie Abrahama musieli opuścić ojczyznę i cierpieć w obcej ziemi przez 400 lat, aby odpokutować za jego błąd.

Podsumowując możemy stwierdzić, że Jakub odniósł zwycięstwo dla Boga, kiedy stał się pierwszym upadłym człowiekiem, który wypełnił warunek odszkodowania do odnowy panowania nad aniołem. Dlatego otrzymał imię „Izrael”, oznaczające, że ustanowił model i stworzył fundament dla powstania narodu wybranego. Powracając do Kanaanu po odniesieniu tych zwycięstw, Jakub zdobył serce Ezawa i obaj ustanowili warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury. Stworzył w ten sposób podstawę przyjęcia mesjasza, na której Bóg zesłał Mesjasza do narodu żydowskiego.

Dzięki Zasadzie możemy zrozumieć dlaczego Abraham, Izaak i Jakub zostali założycielami narodu Izrael i dlaczego spotykały ich tak niezwykle sytuacje. Możemy także zrozumieć, że w naszym życiu także mogą spotykać nas niezwykle sytuacje, których wyjaśnienie leży w tym, że Bóg chce nas wyprowadzić z miejsca, gdzie jesteśmy i chce byśmy zbudowali podstawę przyjęcia mesjasza.

Bóg kocha każdego człowieka i chce każdemu błogostawić. Ale Bóg nie robi tego bezwarunkowo, zawsze najpierw dobro od zła musi zostać rozdzielone. Wtedy Bóg może błogostawić i stronie dobra i stronie zła. Tak było w przypadku Abrahama, Izaaka, Jakuba, tak było na dalszych etapach Opatrzności i tak też jest w naszym życiu. Dlatego czując, że błogostawieństwo Boga dociera do nas w niewystarczającym stopniu, nie zazdrościmy innym ludziom, ani nie oskarżamy o to Boga, ale zapytajmy Go, co możemy zrobić, aby to zmienić. Klucz do rozwiązania zawsze będzie w naszych rękach.

Upadek objął nie tylko Adama i Ewę, ale także Archanioła. Dlatego odnowa Upadku musi objąć nie tylko postać centralną stojącą w pozycji Adama i Ewy i odnawiającą ich błędy, ale także postać stojącą w pozycji Archanioła i odnawiającą jego błędy. Zwycięstwo Abrahama, Izaaka, Jakuba było możliwe dzięki zwycięstwu Ezawa. Odnowa Upadku i budowa Królestwa jest możliwa dzięki wspólnemu wysiłkowi i jest wspólnym zwycięstwem wszystkich zaangażowanych stron. Staje się to oczywiście jak bardzo jest to ważne, gdy pomyślimy o czasach Jezusa, gdy pomimo jego absolutnej miłości, jego misja uległa przedłużeniu do czasów Powtórnego Przyjścia, bo ludzie nie wypełnili swojej odpowiedzialności.

Droga Jakuba jest modelową drogą pokonania zła przez dobro. Był to nie tylko przykład dla wielkich postaci Opatrzności, ale jest to też wzór dla każdego człowieka. Nie powinniśmy myśleć o sobie jako o „Ablach” i „Kainch”, ale raczej o „Jakubach” i „Ezawach”, bo oni odnieśli zwycięstwo dla Boga.

Wypełnianie misji, którą nam Bóg powierzył nigdy nie jest usprawiedliwieniem dla popełniania niegodziwości. Chociaż rola Jakuba w Opatrzności była bardzo szczególna, musiał on zapłacić za wszelkie błędy, które popełnił po drodze. Podążanie za Bogiem nie daje nam przepustki do tego, byśmy robili co chcemy.